

A liberalizmus nagy léptekkel távolodik a normalitástól

2018 december 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A 2010 óta er?söd? Magyarországnak van egy borzalmas szégyenfoltja: az ellenzék.

2018 kétségkívül a rendszerváltás óta eltelt időszak egyik legizgalmasabb és legfontosabb éve volt. A nemzeti oldal pirossal fogja följegyezni, a baloldal pedig feketével, és borzalommal fognak visszaemlékezni rá. Már ha maradt egyáltalán valaki, akiben pislákol még némi önkritika, és hajlandó belenézni a valóság tükrébe. De így, az év végén úgy tűnik, hogy a 70. életévét betöltött Tamás Gáspár Miklós a legnormálisabb baloldali figura.

Remélem, nyájas olvasóim fölmérik ezen kijelentésem súlyát. Ha TGM, ez a bájosan hibbant bolsevik pandamackó – akinek ráadásul semmiféle politikai funkciója nincs – a leghitelesebb ellenzéki figura, az azt jelenti, hogy eljött az apokalipszis. Mármint a baloldalé, mert a nemzeti oldal köszöni, egyre jobban van.

Április 8-ának éjszakája filmként fog megmaradni bennünk. Mégpedig groteszk komédiaként. A csattanó elött Karácsony Gergely – aki már biztos volt abban, hogy másnap reggel fehér bringán teker majd végig az Alkotmány utcán, az ünneplő tömeg éljenzése közepette, a miniszterelnöki iroda felé – életében először fölébredt a kamerák előtt, és olyan virgonc volt, hogy már azt hittem, egy belvárosi legényest is el fog járni. Vona Gábor pedig úgy pöffeszkedett, mint egy hím pávián, hiszen már ő is látta lelki szemei előtt, amint – az anyósülésen Heller Ágnessel – ünnepélyesen végiggurul az imént említett sugárúton, egy szép fehér Audiban.

Mindeközben a győzelem vélt és az alkohol valós mámorában Gyurcsány Ferenc szájából kicsúszott az év legelméesebb beszólása: a kígyók kígyóznak. Nagy igazság, mint minden, amit megszokhattunk a haza táncos lábú bölcsétől.

Aztán bekigyóztak az eredmények a képernyőkre, s bár nem sok könyörület szorult belém a bolsevik fajzatokat illetőleg, szinte megsajnáltam a szerencsétlen Karigerit, ahogy ott téblábolt, mint egy leforrázott húsvéti nyuszi. Ha ezzel a fizimiskával kiáll a Szent István-bazilika elé, biztosan sok pénzt kap a hívőktől. Vona Gábor pedig úgy állt, mint egy kamasz, akit a nagymamája önkielégítéssel kapott.

Azt hittük akkor, április 8-án, hogy ez a brutális hideg zuhany észhez téríti a hisztéria- és véleménybuborékban élő ellenzéket. Hogy megszabadulunk a pojácáktól, és ellenzéki paradigmaváltás következik. Illúzióink nem voltak, de reménykedtünk, hátha ez a százalmasan rossz kabaré véget ér, és kezdődik egy újabb, ami legalább nézhető és vicces.

A népakarat ilyen hangsúlyos megnyilvánulása után számos figurának nyomtalanul el kellett volna tűnnie a közéletből. Politikusoknak és a baloldali média erőszakos hangadóinak, akik a politikuspójácáknál is sikeresebbek voltak a vakvágányon való tébolyult száguldásban. De hát milyen is ez a népség? Magától értetődő módon a sok millió szavazó tulkot hibáztatja, mintsem saját magát. Úgyhogy maradtak bizony. A füttyűlő Juhász Péter egy kicsit hátrébb lépett, miután összekoldulta azt a lóvét, amit feleletlenül elherdáltak az Együttre leadott, mérhetetlenül jelentéktelen mennyiségű szavazatért.

De szinte bizonyos, hogy fogjuk még hallani a füttyűlőjét. Vona Gábor is visszavonulást színel(t), hogy majd kellő időben, megmentőként visszatérjen, és ha diadalra nem is, de újabb hellei magaslatokra vezesse pártját. Fekete-Győr András is biztató győzelemként élte meg azt, hogy az új SZDSZ még a parlamenti küszöb közelébe sem ért.

A fárasztóan irritáló és százalmas Hadházy Ákostól sem szabadulunk meg egyhamar, Gyurcsány Ferencről nem is beszélve. A kreténségnek mindig akad utánpótlása is, ahogy egy Juhász Péter-szerű felforgató egy kicsit megpihen, máris a helyébe lép az újabb izgága agitátor, például Demeter Márta vagy a Tordai Bence nevű nímánd, akinek a magyar Országgyűlésben való jelenléte igazolja azon teóriákat, miszerint a választási rendszer nem tökéletes: a jelölést nem elözi meg alapos pszichiátriai vizsgálat.

Már a választást követő hetekben bebizonyosodott, hogy röpke ábránd volt csupán azt remélni, hogy az ellenzék tanul abból a katasztrófális vereségből, amit a szavazók rájuk mértek. A magyar közélet olyan szintre süllyedt hetek alatt, amit csupán oximoronokkal lehet jellemezni: irritálóan érdektelen vagy nevetségesen unalmas.

Még az a szerencse, hogy kitört a kultúrharc, mert ha nem, mi, politikai publicisták kedélybetegekké váltunk volna.

Szakács Árpád [brutális sorozata](#), a Kinek a kulturális diktatúrája? alaposan kiborította a kultúrbitit, és szembesítette a nemzeti oldalt azzal, hogy még mindig a bolondját járatták velünk. A rendszerváltás utáni periódus legaljasabb

politikai pártja, az SZDSZ a kultúrában és az oktatásban éli tovább penészgombaéletét, és továbbra is megtalálja a módját, hogy a magyar adófizetők pénzén rombolja a magyar szellemi életet. Továbbra is sikerül félelemben tartania a megfelelési kényszerben szenvedő jobboldali értelmiséget. A merész cikksorozat és az általa kavart vihar hónapokon keresztül uralta a közéletet, és remélhetőleg hatással lesz a kultúrpolitikára is – talán még az utolsó pillanatban visszafordítható az évtizedek óta tartó vészterhes folyamat.

A Sargentini-jelentésnek kellett beütnie ahhoz, hogy a kultúrkampf kissé háttérbe szoruljon. Egy holland nő – aki úgy érezte, meg kell váltania Magyarországot, ahelyett, hogy a saját hazájában eluralkodó iszlamizációs problémákkal és egyéb aberrációkkal törőzne – abszurd napokat szerzett a magyar embernek, aki az istennek sem érti, hogy mi értelme van az ilyen libsi kötekedésnek, és miért nem foglalkozik ki-ki a maga dolgával. Hiszen a magyar ember úgy tudja, hogy a demokrácia fő eszköze a szavazás.

Ha nem tetszik neki, ami az országában történik, demokratikus szavazás révén éri el a változásokat, nem pedig spekulációval, provokációval és zsarolással. Márpedig erről szól a Sargentini-ügy, és az a szerencse, hogy nem lesz semmi érdemi folyománya, mert akad néhány kelet-közép-európai ország, ahol pislákol még a józan ész, és azok megvétőzzák majd a keltő időben.

Mindeközben a nemzetközi helyzet is fokozódott. Ugyan hétről hétre a liberáldiotizmus újabb meg újabb megnyilvánulásával szembesülünk – az elvtársak rendkívül kreatívak az ilyesmiben –, Európa kezd megtorpanni, és egyre gyarapodik azok száma, akik belátják, a liberalizmus nagy léptekkel távolodik a normalitástól – és egyáltalán, a valóságtól.

A 2018-as év talán legfontosabb európai politikai történése az, hogy Merkel asszony pályafutása gyakorlatilag véget ért, kár, hogy előtte beengedett egymillió migránst Németországba, és még egymillió ettől fölbuzdulva Európa különböző országaiba szóródott szét, miután földön, vízen és levegőben átlépték a határokat, amelyeket egy nyílt világalapítvány igyekezett megnyitni számukra.

Bár a liberális idealizmusból nem könnyű fölébredni, a jobboldal híveinek száma Európa-szerte gyarapszik, és a jövő évi európai parlamenti választások ha meglepetést még nem is, de előremutató átrendeződést mindenképpen hoznak.

Hamarosan a magyarok által olyannyira kedvelt Juncker papát is benyeli valamelyik elvonókúrára is specializálódott luxusintézmény, és úgy tűnik, Macron pajtás sem lesz Európa fura ura, mert még a saját országában sem tud rendet tartani. A mostani Párizsból még a várost olyannyira imádó Ady Endre is hazamenekülne, és valamelyik pesti romkocsmában írná meg az Új mellényt hordok című dörgedelmét.

Apropó, Ady Endre: a 100. évforduló előtt is megkapta a magáét ebben a különleges 2018-as esztendőben. Továbbra is költőóriásnak tartjuk, de jelleme megbukott a történelem ítélszékén. Mármost a miénkén, mert a libsik természetesen tapsolnak, ha a grófi szérőn gyűjtogatnak. Főképp, ha a gróf a száz éve meggyilkolt Tisza István.

Apropó, gyűjtogatás: előkarácsonyi ajándékként mi is kaptunk egy kis bolsevik anarchiát. Az Országházban kezdődött, ahol az ellenzéknek sikerült ugandai hangulatot teremtenie, óbégatnia és úgy viselkednie, mint ahogy a páviánoknak. Tordai Bence politikai rátermettségét bizonyítja, hogy ezt az okostelefonján keresztül élőben is megosztotta az országgal, így sikerült újabb kétszáz ezer szavazót szerezni a Fidesznek. A parlamenti csetepatét követő napokban aztán ízelítőt kaphattunk abból, hogyan is képzel el az ellenzék a demokráciát.

A csöcselék az utcákra vonult és balhézott, kukákat borogatott, gyűjtogatott, támadta és provokálta a rendőroket. Halált megvető bátorsággal szánkókat lopott és autók tükrét törte le (nyilván többszöri próbálkozást követően), mint minden igaz, lánglelkű forradalmár. A modern kütyüknek köszönhetően élőben csodálhattuk meg, miként ugat a kultúra ebből a söpredékből. Szerencsére kevesen voltak. De így is hatékony ízelítő volt azok számára, akik nem tanultak a történelem példáiból, és nem tudják, mit képes kihozni emberi lényekből a bolsevizmus vírusa, amely az ostobaságból csírázik és az irigység a katalizátora.

2018-ban a nemzeti oldal megnyerte a politikai háborút. De még hátravan a kulturális, ahol patthelyzet van, és ha nem nyerjük meg azt is, idővel visszafordíthatja a politikai győzelmet. Azaz még nem pihenhetünk meg a babérjainkon.

A karácsony előtti események pedig végleg meggyőztek arról, hogy a 2010 óta folyamatosan, gyakran bravúrosan erősödő Magyarországnak van egy borzalmas szégyenfoltja: az ellenzék. Amelynek doyenje az a nemzetáruló, akinek nemcsak a 2004. december 5-i gyalázatot, hanem az öszödi beszédet, valamint az ország kifosztását és csúfdevelését is köszönhetjük, mégis az Országgyűlésben fertőzi a levegőt, utánpótlása pedig az oligofrén Tordai Bence vagy az a Fekete-Győr András, akiről hét mérföldre ordít, hogy az SZDSZ reinkarnációját hivatott kitenyészteni.

Nem tudom elhinni, hogy a magyar nemzet, amely létszámához képest aránytalanul sok szellemi nagysággal büszkélkedhetett a történelem folyamán, nem tud kitermelni egy épkezláb ellenzékét, hogy ne öljön meg bennünket a szégyen. De minden jel arra mutat, hogy ezt az ellenzékét is – abszurd módon – a nemzeti oldalnak kell fölépítenie.

Orbán János Dénes - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló